

minister nødvendigvis maatte tage mig af, var den hele nationale Interesse. Lige over for Byraadet var det derfor ganske naturligt, at jeg sagde: Den nationale Interesse af kunstnerisk og historisk Betydning maa hele Samfundet, i alt Fald alle de, som interessere sig for den mere ideelle Side af Samfundslivet, ønske varetagen, selv om det sker med Osre fra Byens Side. Men idet Stillingen var en saadan, at det altsaa var et Offer, der krævedes eller ønskedes — Krav var der ikke Tale om, Byraadet var i sin juridiske Ret, naar de sagde, at de vilde rive Huset ned, det kan jeg ikke forhindre dem fra — men naar der altsaa fremsattes det Ønske, at man vilde undlade det for den hele nationale Interesses Skyld og bevare det, saa var det ogsaa ganske naturligt, at jeg sagde: I skulle ikke komme til at bære Udgifterne ved den nødvendige Restauration, som hører til at betragte det som et nationalt Mindesmærke, og derfor og paa dette Grundlag har jeg stillet Forslaget. Restaurationen skal, hvis den bevilges, udføres af Staten, fordi det er Statens og det almene Samfunds Interesse, der fører til den, om hvilken Byen har sagt, det er ikke nærmest det, vi ønske. Paa dette Standpunkt mener jeg ogsaa, Rigsdagen bør stille sig og ikke udøve Tvang, hvad der ikke er eller kan være Tale om, ikke udøve Tryk, men udtale: Vi ere villige til at paatage os og overtage Udgiften ved den Restauration, som foretages i et alment Øjemed, medens i øvrigt Bygningen tilhører Kommunen — naturligvis — saa maa den ikke rive den ned. Det var urigtigt, naar det er blevet sagt, at denne Tanke, dette Tilbud nu paa Forhaand er blevet forkastet af Byraadet. Det er simpelt hen ikke rigtigt af den Grund, at jeg ikke har kunnet rette noget egentligt eller endeligt Tilbud til Byraadet. Det kan jeg jo ikke gøre, førend Bevillingen, som foreslaas af mig, ogsaa er vedtagen; saa kan jeg begynde paa en Forhandling med Byraadet og sige: Dette Tilbud gøre vi fra Statens Side; gaa I ind derpaa? Det, som har givet Anledning til denne urigtige Opfattelse, er, at jeg gjorde Byraadet bekendt med det Forslag, jeg havde tænkt paa at stille, og udbad mig Oplysning om de paa Forhaand vilde tiltræde det, da det vilde have hjulpet betydelig paa Bevillingens Vedtagelse. I den Henseende har Kommunen svaret, at dens Stilling var den samme, som den havde været i 17 Aar, men at de i øvrigt gerne vilde jende et Udvalg, som skulde forhandle med mig. Dette Udvalg har jeg hidtil ikke kunnet anmode om at komme her over, fordi

jeg ikke havde Bevillingen endnu, men straks, efter at Finansudvalgets Stilling var blevet mig bekendt, har jeg tilskrevet Byraadet Meddelelse om, hvad der ventelig vilde blive vedtaget, hvad der kunde formodes at ville blive vedtaget, forudsat at de ikke vilde stride til en Nedrivelse af Bygningen, førend de Forhandlinger vare afsluttede, som jeg vilde komme til at føre med dem, dersom Bevillingen vedtoges, og at de altsaa navnlig vilde forlænge Fristen, inden hvilken Forhandlingerne med mig skulde være afsluttede, og tidligere havde været sat til 1ste Marts. I øvrigt behøvede jeg, at jeg vilde begynde disse Forhandlinger, saa snart Bevillingen var givet. Svaret herpaa er meget imødekommende: „Foranlediget heraf“ — det er efter at have refereret mit Brev — „skal Byraadet, som vedblivende ønsker at vise af den Imødekommende i denne Sag, som Kommunens Forhold gøre forsvarelig, tjenstlig meddele, at Raadet i Forventning om, at den af Ministeriet i nærværende Skrivelse omtalte Overenskomst maatte føre til et for Kommunen acceptabelt Resultat, indgaa paa at lade Bygningen staa urørt indtil 1ste Maj d. A.“ Altsaa, der er ikke noget paa Forhaand forkastet. Om de Forhandlinger, jeg har ført, ville føre til noget, ved jeg ikke noget om, men det forekommer mig, at der altsaa slet ikke i denne Byraadsforhandling kan være noget, som kan forhindre Rigsdagen fra at tiltræde Bevillingen. Bliwer den ikke anvendt, fordi Byraadet til hvende og sidst ikke kan gaa ind paa det, saa bortfalder den, men jeg har ikke for Tiden nogen Grund til at anse det for absolut haabløst, og det, uagtet jeg ikke kan stille Byraadet noget andet i Udset end netop denne Bevilling, der her er Tale om: Restauration ved Statens Midler, medens Bygningen bliver Kommunens. — Saa er der endelig den sidste Post. Den har jo ofte været foreslaet, og jeg har jo det Haab efter den ærede Ordførers Udtalelser, at det kan lykkes en Gang, maaske ad Aare, at saa begyndt derpaa. I øvrigt foreligger den nu i to Dele eller omsattende to Formaal, idet det tillige er Tale om Imprægnering af Gipsafføbninger. Jeg anser det ikke for at være i Patenthavernes Interesse, men i Statens Interesse. Naar den selv har dette for Øje, nu eller ad Aare, at staffe sig Afstøbninger af Skulptursamlinger, er det i højeste Grad vigtigt for Staten at vide og saa undersøgt, om en Fremgangsmaade, der lover saa meget som denne, er rigtig, og jeg anser det derfor for saare vigtigt at saa disse Forsøg gjorte. Naar nu, som jeg maa antage, denne Bevilling ikke vedtages her i